

at børnene kommer fra sammenbrudte plejefamilier, der ikke har kunnet rumme dem. Eller børnene har været tilknyttet den enkelte kommunes familiehus og dagbehandling, hvilket ikke har været tilstrækkeligt. Ledelsen var af den opfattelse, at de nævnte kommunale tilbud ikke kunne betragtes som en erstatning for en anbringelse af barnet, og at disse behandlingstilbud ofte er et forsinkende led i at sikre den rigtige behandling for barnet. Ledelsen vurderede, at kommunerne, bl.a. på grund af spørgsmålet om ressourcer, fortsatte for længe med disse dagtilbud til børnene, før der blev taget initiativ til en anbringelse.

Efter at et barn har været anbragt på institutionen i 2 måneder, gennemføres en psykologisk test af barnet, som bruges til at fastlægge den interne handlingsplan for barnet under opholdet. Testen bruges endvidere ved afslutningen af barnets ophold som et måleinstrument, der kan måle barnets udvikling under opholdet.

Ved afslutningen af et ophold finder der endvidere en uvidenskabelig evaluering sted både i forhold til barnet, forældrene, den anbringende kommune og institutionen. Og resultaterne var meget positive. Alle havde den klare opfattelse, at udbyttet af opholdet var overordentlig stort. Ledelsen ville endvidere gerne følge op på børnene efter opholdet på institutionen.

Under opholdet bruges der miljøterapi. Ideen er, at miljøet i sig selv skal skabe barnets udvikling. Det er et 24-timers-behandlingsmiljø, der kører i treholdsskift hos personalet. Det er i den forbindelse vigtigt, at børnene bliver set og forstået på samme måde af alle behandlerne. Derfor arbejdes der meget med at sikre en fælles forståelsesramme hos personalet. Det var institutionens psykologers opgave at sørge for, at den fælles forståelsesramme blev skabt og vedligeholdt.

Ledelsen understregede, at miljøet på institutionen var et kunstigt miljø og ikke en kopi af virkeligheden. Dette var af hensyn til børnene, som ikke kunne rumme eller klare miljøet uden for institutionen. Der blev skabt forudsigelighed forbundet med en vis fleksibilitet for at undgå, at det blev dressur.

Målet er, at barnet får en indre styring af sig selv. Institutionen fulgte op på alle konflikter for at skabe indsigt og procesbevidsthed hos barnet. Fokus var den følelsesmæssige udvikling hos barnet.

Der blev anvendt magt, herunder fastholdelse af barnet. Der var 10-30 tilfælde af magtanvendelse om måneden, vurderede ledelsen.

P.t. havde institutionen tre tvangsanbragte børn. Der var dog flere af børnene, cirka halvdelen, som havde startet deres ophold ved en tvangsanbringelse, som så senere var blevet til en frivillig anbringelse. Ledelsen oplyste, at der på grund af lovgivningens krav om, at kommunerne skulle følge op på en tvangsanbringelse efter 3 og 6 måneder, samt klagesystemet ved tvangsanbringelser var mere bevågenhed omkring de tvangsanbragte modsat de frivilligt anbragte.

For institutionen er tvangssagerne ikke de vanskeligste, eftersom institutionen ikke er med til at træffe beslutningen om, at barnet skal tvangsfjernes fra hjemmet. Det er alene kommunens beslutning. Ledelsen oplyste, at de bedre kunne få et samarbejde med forældrene op at stå for at sikre den bedste udvikling for barnet.

Ledelsen påpegede endvidere den særlige problemstilling i sager, hvor kommunen har hjemmel til at tvangsfjerne barnet, hvis forældrene ikke går med til en frivillig anbringelse.

Tilsynet spurgte til ideen om en kontaktperson, som kommer udefra til børnene under hele anbringelsen. Ledelsen var af den opfattelse, at man skulle passe på med for mange kokke. Børnenes kontaktpersoner på institutionen havde ofte kontakt med børnene også efter, at de havde forladt institutionen. F.eks. deltog kontaktpersonerne i børnenes confirmation. Ledelsen fandt derimod, at det var en god idé med den eksisterende mulighed for en kontaktperson til forældre, der skal igennem en tvangsfjernelsessag.

Efter indstilling fra kommunen visiterer amtet barnet til f.eks. Sølyst. I den forbindelse indgås en kontrakt mellem amtet, barnet selv, forældrene og kommunen. Kontrakten er den generelle handlingsplan, som angiver målet for anbringelsen, hvor lang tid anbringelsen skal strække sig over, og »hvem der skal gøre hvad«. Amtet understregede i den forbindelse, at kontrakten forpligter alle parter. Efterfølgende laver Sølyst den specifikke handlingsplan for barnet.

Ledelsen oplevede af og til, at kommunen ændrede indsatsen over for barnet imod deres anbefalinger. Det var især i de tilfælde, hvor der kom en ny handlekommune indover.